

honoreerden dit advies en daarmee was de eerste verbanning van de oliehandel een feit. Tegelijkertijd kregen havenmeester en politie opdracht streng toe te zien op de oliehandel.⁵⁾ De heden ten dage vaak aangewende tactiek om risicovolle activiteiten beheersbaar te maken door deze te isoleren, concentreren en controleren, schijnt ook in de negentiende eeuw een beproefd middel te zijn geweest.

De aldus uitgevaardigde maatregelen waren ogenschijnlijk niet afdoende. Twee maanden later werd de Rotterdamse bevolking via aanplakbiljetten, dat wil zeggen met een breed opgezette voorlichtingscampagne, gewezen op het brand- en explosiegevaar van de 'rotsolie'. Bovendien werd benadrukt dat er een vergunning vereist was voor de opslag: deze mocht enkel nog plaatsvinden op locaties die door Burgemeester en Wethouders waren goedgekeurd. Vorm en inhoud van de maatregel doen veronderstellen dat ook de tussen- en kleinhandel eigen petroleumvoorraden begon aan te leggen, evenals enkele particulieren. Petroleum was bezig zich als de spreekwoordelijke vlek te verspreiden door de stad.

'Schrik en ontsteltenis, meer dan vreugde en ingenomenheid, waren het, die de komst van het nieuwe produkt in de Maasstad wekte', zou Loohuis later over deze eerste reacties van de overheid schrijven⁶⁾ en Gerretson veronderstelt dat de genoemde overheidsmaatregelen door latere generaties zelfs als komisch zullen worden afgedaan.⁷⁾ Deze commentaren zijn echter niet terecht. De Rotterdamse bestuurders wisten ongetwijfeld van de infernale vlammenzeeën die regelmatig de productie-installaties en opslagplaatsen verwoestten. Een eventuele brand in de dichtbebouwde en -bevolkte stad kon snel in een ramp eindigen. Dat de overheid de oliehandel via het bestaande wettelijke kader onder controle probeerde te brengen, is dan ook allerminst komisch, maar daarentegen zeer begrijpelijk.

Bovendien had zich al vanaf de eerste lading een ander euvel van de oliehandel geopenbaard: notoire lekkages. Vanwege de spreiding van de olie door bodem en oppervlaktewater was het risico van branden onbeheersbaar geworden. De vergunningverlening via de Verordening op de Brandweer gaf onvoldoende mogelijkheden om juist dit gevaar, verspreiding van de risico's door verontreiniging, te bezweren.

Met nog minder vreugde en ingenomenheid zal het gemeentelijk bestuur dan ook de signalen hebben ontvangen dat de situatie na een jaar volledig uit de hand was gelopen.